

Kristaus žengimas į Dangų (Šeštinės)

Viešpaties dangun žengimas stiprina ir maitina mūsų troškimą pasiekti Dangų.

2024-05-12

I. Pasak Evangelijos pagal šventąjį Luką, palaiminimas buvo paskutinis Jėzaus gestas žemėje [1]. Vienuolika iš Galilėjos nuėjo į kalną, kurį jiems nurodė Jėzus - Alyvų kalną netoli Jeruzalės. Mokiniai, vėl matydami Prisikėlusįjį, *jį pagarbino* [2], puolė kniūbsti prieš savo Mokytoją ir savo Dievą. Dabar jie daug giliau suvokia,

ką jau seniai turėjo širdyje ir buvo išpažinę: kad jų Mokytojas yra Mesijas [3]. Yra nustebę ir kupini džiaugsmo matydami, kad jų Viešpats ir jų Dievas visada buvo taip arti. Po tų keturiasdešimt Jo draugijoje praleistų dienų galės liudyti, ką matė ir girdėjo: Šventoji Dvasia sustiprins juos Jėzaus mokymuose ir pamokys visos tiesos.

Mokytojas jiems kalba su Dievui būdinga Didybe: *Man duota visa valdžia danguje ir žemėje* [4]. Jėzus sutvirtina Jį garbinančių tikėjimą ir juos moko, kad galia, kurią jie gaus, kyla iš pačios Dievo galios. Galėjimas atleisti nuodėmes, atgimti naujam gyvenimui Krikšto metu... yra paties Kristaus galia, kuri prasitęsia Bažnyčioje. Bažnyčios misija tokia: visiems laikams pratęsti Kristaus darbą, mokyti žmones tiesų apie Dievą ir su šiomis tiesomis susijusių reikalavimų, padėti jiems sakramentų malone...

Jėzus jiems sako: *Kai ant jūsų nužengs Šventoji Dvasia, jūs gausite jos galybės ir tapsite mano liudytojai Jeruzalėje ir visoje Judėjoje bei Samarijoje ir lig pat žemės pakraščiu.*

Tai pasakęs, jiems bežiūrint, Jėzus pakilo aukštyr, ir debesis jį paslėpė nuo jų akių [5]. Taip pirmajame Mišių skaitinyje šventasis Lukas aprašo Viešpaties Žengimą į Dangų.

Pamažu Jis pakilo. Apaštalai ilgai žvelgė į Jėzų, kaip Jis su visa didybe kyla paskutinįsyk juos laimindamas: *kol debesis Jį paslėpė nuo jų akių.* Dievo apsireiškimą lydėdavo debesis [6]: “tai buvo ženklas, kad Jėzus jau ižengė į dangų” [7].

Jėzaus gyvenimas žemėje baigiasi ne mirtimi ant Kryžiaus, bet Žengimu Dangun. Tai paskutinis Viešpaties gyvenimo slėpinys čia, žemėje. Tai atperkantis slėpinys, kuris su Kančia, Mirtimi ir Prisikėlimu sudaro Velykų slėpinį. Pritiko, kad tie, kurie matė

Kristų mirštantį ant Kryžiaus tarp užgaulių, paniekos ir patyčių, būtų Jo didžiausio išaukštinimo liudytojai. Dabar saviškių akivaizdoje išsipildo vieną dieną Jo pasakyti žodžiai: *Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą* [8]. Išsipildo ir kiti: *Aš jau nebe pasaulyje... Jie dar pasaulyje, o aš grįžtu pas tave, Šventasis Tėve* [9].

Viešpaties Žengimą Dangun kontempliuojame antrojoje šlovingojoje šventojo Rožinio paslapyje. “Jėzus nuėjo pas Tėvą. Du angelai baltais drabužiais prisiartina prie mūsų ir sako: “Vyrai galilėjiečiai, ko stovite ir žiūrite į dangų?” (Apd 1, 9).

Petras ir kiti grįžta į Jeruzalę - *cum gaudio magno* - didelio džiaugsmo kupini (Lk 24, 52). Tikrai teisinga, kad visi angelai ir šventųjų minios garbina, šlovina ir aukština šventąjį Kristaus žmoniškumą” [10].

II. “Šiandien ne tik tapome rojaus paveldėtojais, - šios išskilmės proga moko šventasis Leonas Didysis, - o su Kristumi mistišku būdu, bet realiai esame pakilę į aukščiausią Dangų ir per Kristų gavome labiausiai neapsakomą malonę, kurią buvome praradę” [11].

Žengimas Dangun stiprina ir maitina mūsų viltį pasiekti Dangų ir skatina nuolat kelti aukštyn širdį, kaip daryti kviečia *Mišių įžanga*, kad ieškotume aukštųjų dalykų. Dabar mūsų viltis labai didelė, nes pats Kristus nuėjo paruošti mums buveinės [12].

Viešpats yra Danguje su savo pašlovintuoju Kūnu, su savo atperkančiosios Aukos ženkle [13], su Kančios pėdsakais, kuriuos galėjo kontempliuoti Tomas, kurie šaukiasi visų mūsų išganymo. Švenčiausias Viešpaties žmoniškumas Danguje jau turi savo natūralią vietą, bet Jis, atidavęs gyvybę už kiekvieną, ten

laukia mūsų. “Kristus laukia. O mes esame dangaus piliečiai (*Fil 3, 20*), būdami pilnateisiai žemės piliečiai, sunkumų, neteisybių, nesupratimų viduryje, bet taip pat džiaugsme ir dvasios ramybėje, kuriuos teikia žinojimas esant mylimu Dievo vaiku (...).

Jei, nieko nepaisant, Jėzaus Žengimas į dangų mums sieloje palieka kartų liūdesio prieskonį, kreipkimės į Jo Motiną, kaip tai darė apaštalai: *Tuomet jie sugrįžo į Jeruzalę... visi ištvermingai ir vieningai atsidėjo maldai kartu su moterimis ir Jėzaus motina (Apd 1, 12-14) [14]*.

Dangaus viltis pripildys džiaugsmo mūsų kasdienę kelionę. Sekime Apaštalais, kurie “turėjo tiek naudos iš Viešpaties Žengimo Dangun, jog visa, kas anksčiau kėlė baimę, po to virto džiaugsmu. Nuo tos akimirkos visą savo sielos kontempliaciją kėlė į dievybę, sėdinčią Tėvo dešinėje; pats

Jo kūno reginys nekliudė tikėjimo nušviestam protui tikėti, kad Kristus nei nusileisdamas žemėn nebuvo atsiskyręs nuo Tėvo, nei sulig savo Žengimu Dangun neišsiskyrė su savo mokiniais” [15].

III. *Kai jie, akių nenuleisdami, žiūrėjo į žengiantį dangun Jėzų, štai prie jų atsirado du vyrai baltais drabužiais ir prabilo: Vyrai galilėjiečiai, ko stovite ir žiūrite į dangų? Tasai Jėzus, paimtas nuo jūsų į dangų, sugrįš taip pat, kaip esate jį matę žengiant į dangų” [16].* “Kaip ir Apaštalai, liekime tarp nustebusių ir liūdnu matančių, kad mus palieka. Iš tiesų, nėra lengva priprasti prie fizinio Jėzaus nebuvimo šalia. Jaudinuosi nuo minties, kad meilės pertekliuje išėjo ir sykiu pasiliko; išėjo į Dangų ir mums atsiduoda kaip šventoji Ostija. Vis dėlto pasiilgstame Jo žmogiškų žodžių, jo veikimo būdo, žvilgsnio, šypsenos, gerų darbų. Norėtume vėl žvelgti į Jį iš arti, kai sėdasi prie

šulinio pavargęs po sunkios kelionės (plg. *Jn* 4, 6), kai verkia Lozoriaus (plg. *Jn* 11, 35), kai ilgai meldžiasi (plg. *Lk* 6, 12), kai gailisi minios (plg. *Mt* 15, 32; *Mk* 8, 2).

Man visada atrodė logiška ir mane pripildydavo džiaugsmo tai, kad švenčiausias Jėzaus Žmogiškumas pakyla į Tėvo šlovę, bet taip pat manau, kad šis liūdesys, būdingas Žengimo Dangun dienai, yra meilės, kurią jaučiame Jėzui, savo Viešpačiui, įrodymas. Jis, būdamas tobulas Dievas, tapo žmogumi, kūnas iš mūsų kūno ir kraujas iš mūsų kraujo. Ir jei atsiskiria nuo mūsų, kad eitų į dangų, kaipgi Jo nepasigesti?”
[17]

Angelai sako Apaštalams, kad metas pradėti didžiulį jų laukiantį darbą, kad nevalia delsti nė akimirkos. Su Žengimu į dangų pasibaigia žemiškoji Kristaus misija ir prasideda jo mokinių, mūsų misija. Ir

šiandien būtų gerai, kad savo maldoje įsiklausytume į tuos žodžius, kuriais Viešpats prieš Dievą Tėvą užtaria mus pačius: *Aš neprašau, kad juos paimtum iš pasaulio, iš mūsų aplinkos, darbo, šeimos..., bet kad apsaugotum juos nuo piktojo [18]*. Nes Viešpats nori, kad kiekvienas savo vietoje tėtų užduotį pašventinti pasaulį, kad jį pagerintų ir pastatytų ant kojų: sielas, institucijas, šeimas, viešąjį gyvenimą... Nes tik taip pasaulis bus vieta, kur vertinamas ir gerbiamas žmogaus orumas, kur galima taikiai sugyventi, tikroje ramybėje, kuri taip susijusi su vienybe su Dievu.

„Šios dienos šventė mums primena, kad užsidegimas dėl sielų - meilus įsakymas Viešpaties, kuris, įžengęs į savo šlovę, siunčia mus kaip savo liudytojus į visą pasaulį. Didi yra mūsų atsakomybė: nes būti Kristaus liudytoju pirmiausia reiškia stengtis elgtis pagal Jo mokymą, kovoti, kad

mūsų elgesys primintų Jėzų, Jo mieliausią pavidalą” [19].

Tie, kurie gyvena kartu su mumis ar šiaip susieina, turi matyti mus ištikimus, nuoširdžius, džiugius, darbščius; turime elgtis kaip žmonės, kurie sąžiningai atlieka savo pareigas ir kasdien vykstančiuose nutikimuose moka veikti kaip Dievo vaikai. Įprastinės bendro gyvenimo normos - kurios daugeliui lieka kaip kažkas išoriško, būtino visuomeniniam bendravimui - turi kilti iš artimo meilės, išreikšti vidinę susidomėjimo kitais nuostatą: pasisveikinimas, nuoširdumas, tarnavimo dvasia...

Jėzus tolsta, bet lieka labai arti kiekvieno iš mūsų. Ypač arti Jį randame artimiausiame Tabernakulyje, galbūt vos už vieno kito šimto metrų nuo ten, kur gyvename ar dirbame. Nenustokime pas Jį lankytis, dažnai nueikime, nors

dažniausiai tik širdimi, vis sakykime, kad padėtų mums apaštaliniame darbe, kad gali mumis pasikliauti skleidžiant Jo mokymą visose aplinkose.

Apaštalai patraukė į Jeruzalę drauge su Marija. Sykiu su ja laukia Šventosios Dvasios atsiuntimo. Nusiteikime ir mes šiomis dienomis ruošti netolimai Sekminių šventei labai arti Švenčiausiosios Mergelės.

Francisco Fernández-Carvajal, Kalbėti su Dievu, II Tomas

.....

(1) *Lk 24, 51.*

(2) Plg. *Mt 28, 17.*

(3) Plg. *Mt 16, 18.*

(4) *Mt 28, 18.*

(5) *Pirmasis skaitinys. Apd 1, 7 ir toliau.*

(6) Plg. *Iš 13, 22; Lk 9, 34 ir toliau.*

(7) Šv. Jonas Auksaburnis, *Homilijos apie Apaštalų darbus*, 2.

(8) *Jn 20, 17.*

(9) *Jn 17, 11.*

(10) J. Escriva de Balaguer, *Šventasis Rožinis*, Vaga, Vilnius, 2000, Antroji šlovingoji paslaptis.

(11) Šv. Leonas Didysis, *Homilija apie Kristaus Žengimą į dangų.*

(12) Plg. *Jn 14, 2.*

(13) Plg. *Apr 5, 6.*

(14) J. Escriva de Balaguer, *Es Cristo que pasa*, 126.

(15) Šv. Leonas Didysis, *74 pamoklas*, 3.

(16) *Apd* 1, 11.

(17) J. Escrivá de Balaguer, *Es Cristo que pasa*, 117.

(18) *Jn* 17, 15.

(19) J. Escrivá de Balaguer, *Es Cristo que pasa*, 122.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lt-lt/article/kristaus-
zengimas-i-dangu-sestines/](https://dev.opusdei.org/lt-lt/article/kristaus-zengimas-i-dangu-sestines/) (2025-08-04)